

Arrest

nr. 65 307 van 29 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 9 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 april 2011 tot weigering van onbeperkt verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERSWIJVER, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster is van Kirgizische nationaliteit, geboren te Bishkek op X.

1.2. Verzoekster is samen met haar moeder het Rijk binnengekomen. De moeder van verzoekster heeft op 29 februari 2000 een asielaanvraag ingediend.

1.3. Door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken werd op 21 juni 2000 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

1.4. Verzoekster haar moeder diende hiertegen een dringend beroep in, en op 27 oktober 2003 heeft de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen. De asielaanvraag werd bedrieglijk geacht.

1.5. Tegen deze beslissing werd een annulatieberoep en vordering tot schorsing ingediend bij de Raad van State. Beide beroepen werden verworpen bij arrest nr. 190.465 van 16 februari 2009.

1.6. Bij schrijven van 19 juli 2004 heeft de moeder van verzoekster een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9.3 van de vreemdelingenwet voor haarzelf en haar dochter.

1.7. Op 29 maart 2005 heeft verzoekster een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9.3 van de vreemdelingenwet.

1.8. Gezien de negatieve woonstcontrole, heeft de burgemeester of zijn gemachtigde op 6 april 2006 een beslissing tot niet-inoverwegingname genomen.

1.9. In 2007 heeft de moeder van verzoekster een verzoekschrift ingediend bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel, m.o.o. het verkrijgen van het statuut van staatloze. (Deze zaak is behandeld ter terechtzitting van 22 februari 2011, waarna de Procureur des Konings bijkomende informatie opvroeg bij de Dienst Vreemdelingenzaken).

1.10. Verzoekster heeft zich op 11 januari 2007 aangemeld bij de gemeente Brussel, teneinde een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9.3 van de vreemdelingenwet in te dienen. Gezien de negatieve woonstcontrole, heeft de burgemeester of zijn gemachtigde op 19 april 2007 een beslissing tot niet-inoverwegingname genomen.

1.11. Op 17 december 2008 heeft de gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid in antwoord op de aanvraag van verzoekster van 19 juli 2004, beslist dat verzoekster mocht worden toegelaten tot tijdelijk verblijf, en in het bezit mocht worden gesteld van een BIVR. geldig voor 1 jaar (en verlengbaar op voorlegging van bepaalde stukken).

1.12. Bij schrijven van 21 januari 2009 heeft verzoekster samen met haar moeder een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend.

1.13. Op 14 oktober 2009 heeft verzoekster een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een onbeperkt verblijfsrecht. Deze aanvraag is verworpen bij beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 28 december 2009.

1.14. Eveneens op 28 december 2009 heeft de gemachtigde beslist dat verzoekster haar tijdelijk verblijf onder bepaalde, uitdrukkelijk omschreven voorwaarden waaronder de voorlegging van een geldig nationaal paspoort, mocht worden verlengd met één jaar (tot 29 december 2010). Deze beslissing werd haar betekend op 15 januari 2010.

1.15. Bij schrijven van 19 november 2010 heeft verzoekster samen met haar moeder bij aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet om de omzetting van de tijdelijke verblijfstitel naar een verblijfstitel van onbepaalde duur verzocht.

1.16. Deze aanvraag is op 14 april 2011 door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geweigerd. Dit is de thans bestreden beslissing.

1.17. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft op 15 april 2011 beslist dat verzoekster haar tijdelijk verblijf verlengd mocht worden tot 29 december 2011 onder voorlegging van bepaalde stukken.

1.18. De motieven van de thans bestreden beslissing van 14 april 2011 luiden als volgt:

“Gelieve betrokkene in kennis te stellen van het feit dat zijn/haar aanvraag om gemachtigd te worden tot een verblijf zonder beperkingen (B-kaart) ingediend op 19.11.2010 wordt verworpen om volgende reden(en): De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Haar asielaanvraag werd reeds afgesloten waardoor zij niet langer vrijgesteld is van de verplichting om over een geldig identiteitsdocument te beschikken. Rekening houdend met het feit dat haar identiteit nog niet met zekerheid kon worden vastgesteld, wordt het daarom niet opportuun geacht om haar een machtiging tot

onbeperkt verblijf in het Rijk te verlenen. Deze onderrichtingen dienen aan de vreemdeling betekend te worden, één exemplaar dient hem overhandigd te worden, een tweede exemplaar dient ons teruggezonden te worden. Indien u zich in de onmogelijkheid bevindt om onderhavige beslissing te laten betekenen aan de vreemdeling, gelieve ons schriftelijk op de hoogte te brengen“.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van artikel 62 van de vreemdelingenwet, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook de schending van het principe van de rechtszekerheid.

2.2. Verzoekster licht haar enig middel als volgt toe: “Schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980; schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; schending van het principe van de rechtszekerheid In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art.9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Haar asielaanvraag werd reeds afgesloten waardoor zij niet langer vrijgesteld is van de verplichting om over een geldig identiteitsdocument te beschikken.” Verzoekster werd echter reeds tot tijdelijk verblijf (BIVR van 1 jaar) gemachtigd op basis van het criteria van families met schoolgaande kinderen: asielprocedure van een jaar (DVZ, CGVS, VBC) die voor 1 juni 2007 werd ingediend voor de families met kinderen die op zijn minst sinds 1 september 2007 naar school gaan en die op zijn minst al 5 jaar aanwezig zijn op het grondgebied, vanaf de datum van indiening van de eerste asielaanvraag. Dat met andere woorden de tegenpartij op dat moment beslist heeft dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk en gegrond was zonder melding te maken van het probleem aangaande het voorleggen van een internationaal erkend paspoort of een nationale identiteitskaart. Dat verzoekster aldus niet begrijpt dat de tegenpartij haar aanvraag om machtiging tot verblijf van onbeperkte die werd ingediend op 19.11.2010 zomaar verworpt met als enige reden het probleem van het niet kunnen voorleggen van een internationaal erkend paspoort of een nationale identiteitskaart. Dat verzoekster moet vaststellen dat in één en hetzelfde dossier een verschillende beslissing genomen werd betreffende de voorwaarde van het kunnen voorleggen van een internationaal erkend paspoort of een nationale identiteitskaart, hetgeen een schending met zich meebrengt van het principe van de rechtszekerheid. Dat een dergelijke arbitraire beslissing niet mag getolereerd worden. Dat destijds door de Raad van State beslist werd dat een arbitraire beslissing een schending uitmaakt van het principe van de rechtszekerheid.

«Le requérant paraît pouvoir bénéficier d'une régularisation fondée sur les critères énoncés dans cette “déclaration ministérielle” (longue procédure d'asile), critères que les décisions querellées se bornent à ne pas appliquer sous le seul prétexte que cette déclaration “n’a pas le caractère d’une norme de droit”. A suivre la partie adverse, Il ne s’agirait que d’une déclaration d’intention politique, déterminant des “règles” à exécuter par l’Office des Etrangers, mais dénuées de caractère obligatoire et que l’Office pourrait donc respecter, ou non, selon son bon plaisir Une telle institutionnalisation de l’arbitraire administratif est évidemment inadmissible. Les moyens sont sérieux en ce qu’ils invoquent l’arbitraire et l’insécurité juridique, cette dernière admise à mots couverts par la décision querellée elle-même (“même si elle peut induire en erreur les citoyens quant à sa véritable nature» Raad van State, arrest van 10 april 2006 n° 157.452)

Ook besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een gelijkaardig geval het volgende:

“Au vu de ces éléments, le Conseil considère que c’est avec pertinence que la partie requérante relève que [...] dans un même dossier, l’on fait une application distincte concernant la dispense de production de document identité [...]” Par conséquent le Conseil ne peut que constater que c’est à juste titre que la partie requérante invoque que la motivation de la décision querellée ne satisfait pas aux obligations auxquelles la partie défenderesse est pourtant tenue en cette matière, en vertu notamment de la jurisprudence administrative constante qui estime que l’obligation de motivation à laquelle est tenue la partie défenderesse doit permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d’un recours, et à la juridiction compétente d’exercer son contrôle à ce sujet. (voir notamment C. E., arrêt n° 74.970 du 7 juillet 1998; C. E., arrêt n° 78.562 du 4 février 1999; C.E., arrêt n° 66.237 du 14 mai 1997 et CCE, arrêt n° 7,579 du 21 février 2008), quod non in specie.”

In toepassing van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, moeten de administratieve beslissingen gemotiveerd zijn. De wet van 29 juli 1991 stelt dat in principe alle administratieve beslissingen met individuele strekking uitdrukkelijk gemotiveerd moeten worden (art.2). Ze preciseert dat "deze motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn" (art.3). "Een beslissing motiveren in de formele betekenis, is de beslissing uitleggen, is in de beslissing zelf aantonen wat de juridische en feitelijke redenering is die dient als grondslag. Het is officialiseren uit wat en waarom de auteur van de beslissing van mening was, zijn bevoegdheid toe te passen in deze feitelijke situatie die hem voorgelegd werd" (D. Lagasse, "La bi du 28.7.1991 relative à la motivation des actes administratifs". Orientations, 1993, p.68). De vereiste een beslissing te motiveren is erop gericht de betrokkene perfect op de hoogte te brengen van de redenen die de beslissing rechtvaardigen (Raad van State, 12.05.1989, arrest n° 32.560, R.A.C.E., 1989). Bovendien moet de motivering ook adequaat zijn, wat betekent dat ze betrekking moet hebben op de beslissing, dat ze duidelijk moet zijn, precies, volledig en toereikend. Een dergelijke motivatie wordt special vereist wanneer de administratie beschikt over een appreciatiebevoegdheid, zoals in het onderhavige geval (P. VAN ORSHOVEN, 'De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen', R.W. 1991-1992, 490). In het onderhavige geval moet echter worden vastgesteld dat in één en hetzelfde dossier een verschillende beslissing genomen werd betreffende de voorwaarde van het kunnen voorleggen van een internationaal erkend paspoort of een nationale identiteitskaart, zodat bijgevolg de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd werd en aldus het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het principe van de rechtszekerheid schendt."

2.3. Verzoekster beweert dat er verschillende of minstens tegenstrijdige beslissingen zouden zijn genomen in haar dossier, betreffende de voorwaarde van het kunnen voorleggen van een internationaal erkend paspoort of nationale identiteitskaart.

2.4. De Raad laat nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, artikelen die allen de formele motiveringsplicht betreffen, vooreerst gelden dat bij lezing van verzoekster haar inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

2.5. De Raad merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

2.6. De in het artikel 62 van de vreemdelingenwet en de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft immers tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven en de juridische basis aan op grond waarvan de beslissing is genomen, zo onder meer:

"De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Haar asielaanvraag werd reeds afgesloten waardoor zij niet langer vrijgesteld is van de verplichting om over een geldig identiteitsdocument te beschikken.

Rekening houdend met het feit dat haar identiteit nog niet met zekerheid kon worden vastgesteld, wordt het daarom niet opportuun geacht om haar een machtiging tot onbeperkt verblijf in het Rijk te verlenen."

2.7. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.8. Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

2.9. Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij een schending van het rechtszekerheidsbeginsel aanvoert.

2.10. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Verzoekster kan bezwaarlijk voorhouden dat de voorwaarde van het voorleggen van een identiteitsdocument, waarvan door verzoekster overigens niet ontkend wordt dat zij hieraan niet heeft voldaan, niet is voorzien in de vreemdelingenwet. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het bestuur de legitieme verwachtingen van een bestuurde niet mag doorkruisen. Nu verzoekster zelf haar aanvraag indiende op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, wetsartikel hetwelk expliciet in haar aanvang de voorlegging van een identiteitsdocument vereist, kan zij niet voorhouden als zou die voorwaarde nu plots haar legitieme en gerechtvaardigde verwachtingen aangaande de toepassing van het recht doorkruisen.

2.11. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de aanvraag van verzoekster op 19 november 2010 werd ingediend, luidt immers als volgt:

"1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op.

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken; de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon".

2.12. Verzoekster kan bezwaarlijk voorhouden dat zij niet zou hebben geweten dat haar aanvraag in toepassing van voormeld artikel 9bis is ingediend, temeer nu haar raadvrouw in het begeleidend schrijven van 19 november 2010 uitdrukkelijk stelde dat *"als bijlage zend ik u een verzoekschrift tot omzetting van een tijdelijke verblijfstitel naar een verblijfstitel van onbepaalde duur op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet)"*. De titel van de ingediende aanvraag luidt bovendien: *"Aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van Artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 (...)"*.

2.13. Gezien het voormelde wordt terecht de wettelijke voorwaarde van het bijbrengen van een identiteitsdocument gesteld. Terwijl in de bestreden beslissing, na verwijzing naar de wettelijke vereiste van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en toelichting van de voorwaarde waaraan niet is voldaan, bovendien uitdrukkelijk wordt gesteld dat *"rekening houdende met het feit dat haar identiteit nog niet met zekerheid kon worden vastgesteld wordt het daarom niet opportuun geacht om haar een machtiging tot onbeperkt verblijf in het rijk te verlenen"*. Verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

2.14. Daarenboven is er uiteraard een groot verschil tussen enerzijds een machtiging tot beperkt verblijf, gezien de concrete omstandigheden en stukken die verzoekster voorlegt (zo onder meer. het regelmatig volgen van lessen (onderwijs) en arbeidskaart C) enerzijds, en anderzijds een machtiging tot een onbeperkt verblijf in het Rijk. Terwijl verzoekster haar beschouwing, als zou plots als het ware uit het niets de voorwaarde aangaande identiteitsdocument worden gesteld, evenmin kan worden weerhouden. Behoudens het gegeven dat het wetsartikel waarop verzoekster zich beroepen heeft, deze voorwaarde uitdrukkelijk voorziet, verwijst de Raad tevens naar andere beslissingen aangaande de persoon van verzoekster dewelke terug te vinden zijn in voorliggend administratief dossier: Vooreerst naar de beslissing van 28 december 2009 waarbij een eerdere aanvraag tot onbeperkt verblijf verworpen werd, en waarin uitdrukkelijk werd gesteld dat *“En outre, client n’a pas d’emploi et n’a pas produit de passeport national”*. Verzoekster werd er zodoende reeds op gewezen dat zij geen nationaal paspoort had voorgelegd. Tevens wordt verwezen naar de beslissing van 28 december 2009, betekend op 15 januari 2010, tot verlenging van het voorlopig verblijfsrecht, waarin verzoekster verzocht werd een geldig nationaal paspoort voor te leggen. Deze vraag werd herhaald als voorwaarde in de beslissing van 15 april 2011.

2.15. Verzoeksters beschouwingen missen dan ook feitelijke en juridische grondslag. Verzoekster slaagt er niet in een schending van de formele motiveringsplicht noch van het rechtszekerheidsbeginsel aannemelijk te maken.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC